

1. Den kristna bönen riktas till den treenige Guden
2. Den kristna bönen når Guds hjärta därför att den beds i Jesu namn
3. Den kristna bönen är inget nådemedel
4. Den kristna bönen sker på Guds befallning
5. Den kristna bönen består av begäran och tacksägelse
6. Den kristna bönen ber om det som är efter Herrens vilja
7. Den kristna bönen verkar stora ting

Den kristna bönen

Att bedja till eller åkalla en högre makt är ett allmänmänskligt behov. I alla tider har böner uppstigit från alla länder och folk. Även i en djupt sekulariserad tid som vår medger många att de ber nu och då – åtminstone i nödsituationer. Därmed bekänner man sig inte nödvändigtvis till någon viss religion. Människor är i dag ofta privatreligiösa, som det så vackert heter. Man har en personlig, skraddarsydd religiositet som passar de egna behoven. I den ingår ofta bön och meditation som ett viktigt element.

Från den allmän- eller privatreligiösa bönen, som i sig är ett positivt uttryck för hur svårt människan har att göra sig kvitt tanken på Guds existens, måste vi noga skilja den kristna bönen.

Vi skall inte bedja som hedningarna gör, säger Jesus i bergspredikan (Matt. 6:7). Icke kristna kan inte bedja rätt. Deras böner når inte fram till Gud. De tillber vad de ”inte känner”, säger Jesus. (Joh. 4:22). Bönen kan för dem ha ett subjektivt, känslomässigt värde. Men den är i själva verket ett rop ut i intet.

Den kristna bönen däremot är en följd av att man lärt känna Gud genom Jesus Kristus. Han ensam är vägen till Gud. Han gör den okände känd, så att man kan veta vem man ber till. Men inte nog med det: Jesus lär oss som ingen annan att vi skall förvänta oss bönhörelse. Till skillnad från

alla andra religioners framställningar om bön, så flödar kristendomen över av löften om bönhörelse. Bönen når verkligen fram till Gud. Det är fast och visst, att Gud hör den kristna bönen. Den är aldrig bortkastad eller verkningslös.

Bönen är således en särskild Guds gåva till kristna. Men det är en gåva som vi måste lära oss att använda. Jesus undervisade ofta sina lärjungar om bönen. Det finns en kristen lära om bönen, som man måste ta del av för att bli en rätt bedjare. Att bedja är för övrigt inte något man lär sig en gång för alla, lika lite som man lär sig tro en gång för alla. Därför måste vi ständigt på nytt ta åt oss läran om den kristna bönen, och tillämpa den i våra liv.

Vi sammanfattar här Bibelns undervisning om bönen i följande punkter.

[^]

1. Den kristna bönen riktas till den treenige Guden

Den ende sanne Guden är Fadern, Sonen och den Helige Ande, tre personer i en gudom. Denna kunskap om Gud kan ingen människa själv komma fram till. Den uppenbaras för oss genom Skriften, särskilt av Jesus i Nya testamentet. Hur den enda sanna gudomen kan finnas i tre olika personer, är något som mänskligt förnuft inte kan begripa, och inte heller behöver begripa. Gud är till sitt innersta väsen hög och obegriplig. Han äger ett djup som inte går att utforska. Gud träder fram ur Bibeln som den Treenige – inte för att vi skall ägna oss åt att lösa det fördolda mysteriet, utan för att vi skall tillbedja Gud och anropa honom som Fadern, Sonen och den Helige Ande.

Vad som däremot inte är fördolt, utan framställs med stor klarhet, är de tre personernas gemensamma gudomliga gärningar. De samverkar alla i en gudom på ett underbart sätt. Hela frälsningshistorien är uppbyggd på det faktum att Gud är treenig. Det är bara så vi lär känna Gud som den nådige, barmhärtige Guden som vi kan bedja till.

De som förnekar Treenigheten kan inte bedja. Även om de

kallar sig kristna, så riktas inte deras bön till den Gud som Bibeln uppenbarar, utan till en av mänskligt förnuft konstruerad eller tillrättalagd gudsbild. Det är då fråga om avgudadyrkan, förbjuden i Guds första bud. Alla böner till avgudar är synd. De falska profeterna som i kamp mot Elia under flera timmar åkallade Baal på berget Karmel fick inget svar. De ropade sig hesa, eldade upp sig till extas och ristade sig så blodet flöt. Men det hjälpte inte (1 Kon. 18:25-29).

Vår tids falska profeter förkunnar allt oftare, att man även i andra religioner dyrkar och tillber samme Gud som de kristna. Ett talande exempel på detta har vi i påven Johannes Paulus tal till ca 60 000 muslimska studenter i Marocko förra året. Där försökte han slå broar över till Islam genom att deklarerar: ”Vi tror på samme Gud, den ende Guden, den levande Guden...” Koranens Allah och Bibelns treenige Gud skulle således vara samme Gud! Koranen själv erkänner Jesus som profet, men den förnekar bestämt att han är Guds Son. Den varnar för och raljerar med alla tankar på någon treenighet.

Med förfärande kraft tränger upplösningen av det bibliska gudsbegreppet in också i vårt lands kyrkor och hindrar därigenom också den kristna bönen. Här gäller det att vara på sin vakt och likt Jesus nedkämpa Frestaren med Ordets svärd: ”Gå bort Satan! Ty det är skrivet: ’Herren, din Gud, skall du tillbedja, och honom allena skall du tjäna’” (Matt.4:10). Den kristna bönen vanäras inte, utan äras Fadern, Sonen och den Helige Ande.

När vi ber, har det ingen avgörande betydelse till vilken person i den heliga Treenigheten vi vänder oss. Ber vi till en, så ber vi samtidigt också till de andra två, eftersom den enda gudomen ägs av och förenar dem alla.

Men porten till den kristna bönen är Jesus Kristus.

[^]

2. Den kristna bönen når Guds hjärta därför att den beds i Jesu namn

Det största hindret för all gemenskap med Gud är synden. Men i bönen utövar människan en mycket personlig och innerlig gemenskap med Gud. Tänker vi efter, så är detta något mycket märkligt och förunderligt. En människa är full av synd och orenhet, och ändå kan hon få nalkas Gud, den Helige och Allsmäktige och tala med honom i bön, förtroligt som ett barn till sin far. Hur kan den oändligt Helige, som stöter bort och fördömer all synd, öppna sitt hjärta för syndares bön?

Skriften lär oss att det beror på försoningens hemlighet. Guds Son har blivit människa och med sin död och uppståndelse röjt undan våra synder, det stora bönehindret. Han ”utgavs för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull” (Rom. 4:25). All synd är försonad i honom och för hans skull finns fullkomlig förlåtelse för alla.

Att bedja i Jesu namn är att bedja i tro på syndernas förlåtelse för Kristi skull. Det är att nalkas Gud iklädd Kristus, omsluten av hans godhet och rättfärdighet, som övertäcker all vår synd.

Motsatsen är att komma i eget namn. Då åberopar man sig på något eget som skäl till att Gud skall höra. Men det är att bedja som hedningarna gör (Matt. 6:7). De hoppas på bönhörelse p.g.a. bönens intensitet, dess utformning och längd. Det är här ritualer och böneteknik av olika slag får så stor betydelse. Människans uppgift blir att på olika sätt muta eller betvinga gudomen med sin egen fromhet, sina egna gärningar och magiska besvärjelser.

Men all sådan bön är en styggelse för Gud. Aposteln säger: ”Vad hedningarna offrar, det offrar de åt onda andar och inte åt Gud” (1 Kor. 10:20).

Gud hör bara den som går bönens kungsväg, den som Jesus öppnat med sitt blod. ”Ingen kommer till Fadern utom genom mig”, säger Jesus. Detta gäller även bönen. Det är just därför som bara en omvänd och pånyttfödd kristen kan bedja.

Så länge David var obotfärdig, inte ville bekänna och överge sin synd, så upplevde han en förlamande och pressande tystnad från Guds sida. ”Dag och natt var din hand tung över mig”, kved han. Men när han gav upp och bekände sin synd, fick han avlösning: ”då förlät du mig min synds missgärning”. Och då öppnades omedelbart börens portar för honom och han kunde jublande säga: ”Därför skall alla fromma bedja till dig på den tid du är att finna” (Ps. 32).

Jesus uppmanade uttryckligen sina lärjungar att bedja i hans namn: ”Sannerligen, jag säger er: Allt vad ni beder Fadern om, det skall han ge er i mitt namn. Hittills har ni icke bätt om något i mitt namn. Bed och ni skall få...” (Joh. 16:23, 24). ”Hittills” betyder inte att lärjungarnas tidigare böner inte nått Gud. De hade bätt som David och andra fromma judar i Gamla förbundet, i tro på välsignelsen genom den kommande Messias. Men nu, när Nya förbundet bröt in och Guds löften om Messias gick i fullbordan, nu skulle de bedja i Jesu namn. Till alla andra namn, under vilka de tidigare åkallat Gud, skulle de nu lägga ett nytt namn, ett mänskligt namn, JESUS, och därmed bekänna och åberopa att denna människa var Gud och Frälsare, garanten för all bönhörelse. Så skall vi bedja i Jesu namn. Vi skall inte använda namnet som en magisk trollformel och tro att det verkar bara det nämns. Det väsentliga är att vi kommer inför Guds ansikte i tro på att våra synder har vilat på Guds lamm och att han är vår rättfärdighet. Endast i honom är vi goda Guds barn som frimodigt och i full visshet kan förvänta sig bönhörelse. ”Ty i genom honom har vi i en och samme Ande tillträde till Fadern”, säger aposteln (Ef. 2:18).

Bönen i Jesu namn skänker den rätta avspänningen och tryggheten. Vi befrias från all krampaktig bönekamp för att få Gud att lyssna. Vi kan glömma alla böneknep och skjuta ifrån oss allt nyhedniskt prat om koncentration och försjunkande för att nå ”djupkontakt”, bli stilla och i vårt inre finna Gud. I Jesu namn är vägen till Guds fadershjärta öppen. Någon annan väg finns inte. Utan Jesus blir bönen bara människans dialog med sig själv eller med sin

avgudabild.

[^]

3. Den kristna bönen är inget nådemedel

I anslutning till ovanstående punkt är det av vikt att säga något om hur vi får del av den förlåtelse som gör att vi kan bedja i Jesu namn.

Det sker inte genom bön, inte genom att man ivrigt eller enträget ropar till Gud om nåd och förbarmande, och att Gud sedan svarar med att direkt i hjärtat skänka en känsla av förvissning. Det är inte alls ovanligt, att präster och pastorer, särskilt s.k. väckelseförkunnare, hänvisar frälsningssökande människor till bönen. Det heter då, att man skall hålla ut, bedja sig igenom till frid med Gud, kämpa till dess man får en frigörande upplevelse.

Men att säga så till människor är vilseledande och farligt. Tar de det på allvar, så leder det antingen till förtvivlan eller till falsk förtröstan på egna gärningar och subjektiva känslor och upplevelser.

Gud skänker oss inte sin nåd genom bön eller bönekamp, utan hänvisar oss till evangelium i Ordet och sakramenten. Där, och endast där, möter vi den uppståndne och levande Herren, som i kraft av sin försoning förlåter och rättfärdiggör syndare.

Det är sant att en kristen varje dag behöver bedja om sina synders förlåtelse – såsom också Jesus lär oss i femte bönen i Fader vår – men trons människa vet var svaret finns, vet vart hon skall vända sig för att ta emot nåden. Hon lyssnar alltid till evangelium, där Guds kraftiga försäkran hörs klart och tydligt. Bönen är således ingen kanal eller extra linje till Gud genom vilken han förlåter den som ber. Bönen gör aldrig de av Herren instiftade nådemedlen överflödiga eller mindre viktiga. Tvärtom, det är just ett flitigt bruk av Ordet och sakramenten som skapar glada och frimodiga bedjare.

Den som inte vill inse detta far mycket vilse och har ingen säker grund att stå på, när han nalkas Gud i bönen.

4. Den kristna bönen sker på Guds befallning

Jesus har klart befallt alla kristna att bedja: ”Bed och ni skall få.” Bönen är ett bud, och dess utövning hör med till helgelsen, till den kristnes nya liv.

Genom bön och tro på bönhörelse uppfyller en kristen ett stycke av första budet. Först efter pånyttfödelse och mottagande av den Helige Ande kan vi börja bedja. Vi kan då, som de lutherska bekännelseskriterierna säger, ”fullgöra Guds lag, dvs. älska Gud, rätt frukta honom, vara rätt övertygade om att Gud hör vår bön” (SKB s. 110).

Guds bud är givna åt kristna både som varning och uppmuntran. Så är det också med befallningen att bedja.

Vi skall inte bedja bara när ”andan faller på” eller när vi känner oss upplagda för det. Den medvetna bönen är tyvärr inte alltid en självklarhet bland kristna. Vi kan tidvis vara mycket slarviga, lata och tröga, när det gäller att bedja. ”Anden är villig, men köttet är svagt”, sade Jesus till lärjungarna, som hade svårt att vaka och bedja med honom i hans svåra Getsemanekamp (Matt. 26:41).

Förhållandet mellan Gud och hans barn är ett mycket personligt förhållande, som inte kan bestå utan bönens samtal. Den som inte ber dagligen kan knappast vara kristen. Att inte varje dag ha något att tacka Gud för vittnar om likgiltighet och otacksamhet för Guds gåvor. Att inte ropa till Gud i nöd eller komma till honom med sina bekymmer är ett vittnesbörd om att man inte tror hans löften, inte tror att han kan eller vill hjälpa. När bönen börjar tystna i en kristen människas liv, är hon helt säkert på väg in i den andliga döden.

Kraft och uppmuntran att uppfylla Guds befallning till bön får vi av den Helige Ande. ”Alla de som drivs av Guds Ande, de är Guds barn”, säger aposteln Paulus. Vi har fått barnskapets Ande som får oss att ropa ”Abba! Fader!” (Rom. 8:14, 15). Han är ”nådens och bönens Ande” (Sak. 12:10), som vill öppna våra ögon för budets välsignelser

och locka oss med dess löften. Det är fråga om att utnyttja en oändligt stor förmån.

Att bedja på Guds befallning är trösterikt och befriande. Vi kommer då inte på eget initiativ, inte på grund av vår egen värdighet eller ovärdighet. Vi träder fram inför den Allsmäktiges ansikte med våra böner helt enkelt därför att han befallt oss att göra det och lovat att höra oss.

Att bedja är att ära Gud, att inte bedja är att missbruka hans namn och bedröva Guds Ande.

[^]

5. Den kristna bönen består av begäran och tacksägelse

Denna gamla uppdelning är biblisk: ”Åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig” (Ps. 50:15). Visst kan vi göra ytterligare uppdelningar och tala om bön som åkallan, begäran, förbön, tacksägelse (för vad man fått), tillbedjan och lovprisning (för vad Gud är i sig själv). Alla dessa varianter kan dock enkelt sammanfattas i dessa två: begäran och tacksägelse.

Somliga har menat, att det är alltför själviskt och förmätet att konkret be att få, och att man i stället skall sträva efter den högsta formen av bön, nämligen tillbedjan, den bön i vilken man helt glömmer sig själv och bara betraktar eller besjunger Guds makt, härlighet och nåd. Men någon sådan gradering har vi svårt att finna i Jesu undervisning om bönen. Fariséerna såg den begärande eller tiggande bönen som den lägsta formen av bön. I motsats till dem framhåller Jesus just bönen som ber om något: ”Bed, så skall ni få! Sök, så skall ni finna. Klappa på, så skall dörren öppnas för er!” (Matt. 7:7, Hedegårds övers.).

Jesus lär oss att Gud gärna vill bli störd av våra böner. Han vill bli utnyttjad. Han är inte trög och ovillig att ge åt sina barn: ”Om ni som är onda förstår att ge era barn goda gåvor, hur mycket mer skall icke då den himmelske Fadern ge helig Ande åt dem som beder honom!” (Luk. 11:13).

Ingen kristen undgår nöd och betryck här i världen. Framför allt får han lida för sin tros skull, för att han

bekänner sig till Kristi ord och lära. Han möter motstånd, anfäktas av djävulen, plågas av sitt eget kött. ”Det är genom mycken bedrövelse, som vi måste ingå i Guds rike”, säger aposteln (Apg. 14:22). Det är en sann och realistisk beskrivning. Vi får uppleva både egen och andras nöd. Men denna nöd skall driva oss till bön. Ja, det är särskilt i stor nöd som vi lär oss att verkligen bedja (Job 36:19), när vi inte ser någon annan utväg än att ropa till Gud. Nöden skapar ett starkt behov av att få hjälp, både andlig och lekamlig. Och det är denna hjälp som Herren lovar och verkligen vill ge åt den som ber.

Varje sann bedjare får anledning att tacka Gud för bönesvar både i stort och smått – och ofta för att han fått mer än vad han vågat begära. Så hör bön och bönhörelsens särskilda glädje samman. Vi skall få, säger Jesus, för att vår ”glädje skall bli fullkomlig” (Joh. 16:23).

[^]

6. Den kristna bönen ber om det som är efter Herrens vilja

Inget är för stort och inget för obetydligt att göra till ett böneämne. Vi får i bön lägga fram alla våra bekymmer och önskningsar (Fil. 4:6). Men det som väcker störst förundran är att Jesus upprepade gånger lovar att vi skall få ”allt” vad vi i tro ber om (Matt. 21:22), eller att han skall göra ”vadhelst” vi ber om i hans namn (Joh. 14:13).

Dessa ord, ”allt” och ”vadhelst”, har ibland hamnat i orätta händer och fått utläggningar, som ger intryck av att en kristen mer eller mindre fritt kan förfoga över den gudomliga allmakten.

Svärmiska rörelser, som t.ex. Livets Ord, hänvisar flitigt till dessa bibelställen och lovar med dem ett jordiskt paradiset med rikedomar, framgångar och frihet från sjukdomar. Bara man ber i tro, på rätt sätt, så skall de mest fantastiska ting ske. Och skulle man nu inte få just det man bett om, så beror det på otro. Den som kan uppvisa påtagliga resultat av trons bön upphöjs. Men den som inte lyckas förringas eller misstänkliggörs. Ansvaret faller tungt

på den enskilde, som bett utan övertygelse om att hans böneämne varit Guds vilja.

Företrädare för dessa rörelser instruerar ofta sina anhängare att först skaffa sig en subjektiv visshet om vad som är Guds vilja. När man fått den, så skall man bedja ”i tro”, vilket innebär att man inte ett ögonblick får vänta sig något annat än just det man bett om. Ibland heter det att man skall ”bekänna svaret” innan man har fått det. På detta sätt, menar man, skall det begärda bönesvaret inte utebli.

I dessa svärmiska sammanhang har tron och bönen närmast blivit magi, något man betvingar Gud med. Fast man talar mycket om Gud och prisar honom, så är det människan som blir stor och Gud som blir hennes lydiga redskap. Man förgriper sig också på Guds Ord och lär ut system som, så att säga, får vissa bibelställen att fungera i önskad riktning. I mycket av detta känner vi igen den självförgudning som Ormen frestade de första människorna med, den syndiga viljan att spela Gud och själv behärska och kontrollera tillvaron.

Sådana här rörelser, som många gånger tidigare plågat kristenheten och nu på nytt breder ut sig, måste vi bestämt vända oss bort ifrån och i stället inhämta Bibelns sunda och goda lära om vad vi skall bedja.

”Allt” är allt det som ryms inom ramen för Fader vår, den mönsterbön som Herren själv lärt oss. ”Allt” är inte allt som vårt syndiga, onda kött vill ha, utan det som står i överensstämmelse med Guds vilja. Jakob blev tvungen att förmana somliga kristna i församlingen med stränga ord: ”Ni beder, men ni får intet, ty ni beder illa, nämligen för att kunna i era lustar förslösa vad ni får” (Jak. 4:3). Aposteln Johannes säger: ”Och detta är den tillförsikt vi har till honom, att om vi beder om något efter hans vilja, så hör han oss” (1 Joh. 5:14). Vidare, att bedja i Jesu namn betyder inte bara att bedja med Jesus som garant för bönhörelse, utan också att bedja i förening med honom och i samklang med hans ord. Det framgår tydligt av t.ex. Joh. 15:7: ”Om ni förblir i mig, och mina ord förblir i er, så må ni bedja om vadhelst ni vill, och det skall vederfaras er.”

”Allt” är således löftet till den pånyttfödda människan, till den som ber Jesu böner och som inte vill be om annat än det Gud vill.

Men nu är det ju så, att i åtskilligt vet vi inte vad som är Herrens vilja. Vi ställs inför vägval i livet, där vi inte alls vet vilken väg som är den bästa. Vi vill också ofta ha så mycket, men vet inte om allt är nyttigt för oss. Vi vill slippa många svårigheter och lidanden, men vet inte om detta är Herrens vilja, eller om det är ett kors vi skall bära. Och att lyssna sig till visshet i sitt inre kan vara vanskligt – och farligt. En kristen känner sitt hjärta och vet att där bor inte bara den Helige Ande, utan också det bedrägliga syndafördärvet med sina onda begär.

I detta läge har nu den kristna kyrkan framställt en mycket sund, biblisk grundregel för vad man skall bedja om. Den säger att när vi ber om andliga välsignelser, nödvändiga för vår frälsning, så skall vi bedja ovillkorligt, dvs. utan något förbehåll. Det är t.ex. nödvändigt för vår salighet att vi får del av det rena, oförfalskade evangeliet om syndernas förlåtelse för Kristi skull, att vi tror Guds Ord, att vi får kraft att bekänna Kristus för världen, att vi kan stå emot Satans frestelser och anfäktelser, att vi får Andens hjälp till tro, kärlek och tålmod. Sådant vet vi av Guds ord att Gud vill ge oss. Vi kan då utan vidare framhålla detta för Gud och vara säkra på att han ger oss allt, så att vi blir bevarade på trons och salighetens väg. Jesu löfte är här orubbligt: ”Och jag ger dem evigt liv, och de skall aldrig någonsin förgås, och ingen skall rycka dem ur min hand” (Joh. 10:28).

Men när det gäller andra gåvor säger den bibliska grundregeln, att vi skall bedja villkorligt, dvs. med orden ”om det är din vilja” uttalade eller underförstådda. Så bad den spetälske: ”Herre, vill du, kan du göra mig ren” (Matt. 8:2).

Med detta bryter vi inte alls udden av Guds löften, som man från svärmiskt håll gärna vill göra gällande. Ty även när vi ber med förbehåll, så skall vi göra det i tro på att

Gud gärna vill hjälpa och ge och vara tryggt förvissade om att han verkligen skall ge oss allt vi behöver av jordiskt gott, så länge han har oss kvar här i världen. Han har ju själv lärt oss att bedja om vårt dagliga bröd. Förbehållet innebär bara, att vi avstår från att själva avgöra vad som är bra eller dåligt för oss, utan överlåter det åt den gode Fadern, som ser och vet långt mer än vad vi gör. Här kan vi med aposteln Paulus säga: ”Vad vi rätteligen bör bedja om, det vet vi inte, men Anden själv manar gott för oss med utsägliga suckar” (Rom. 8:26).

På annat sätt kan en sann kristen inte bedja. Ty bön är inte att kommendera Gud, att tala om för honom hur och vad han skall göra. Då skulle han, som Luther säger, bli vår fånge. Vi måste alltid ödmjuka oss under Guds vilja.

Gud svarar på all kristen bön. Men om inte bönen blir hörd efter vår vilja, så blir den hörd efter Guds vilja, vilken alltid är mycket bättre för oss – även om det ibland tar tid för oss att inse det.

Det är viktigt att förstå, att man kan vara fattig, sjuk och eländig på olika sätt och ändå vara en sann kristen. Motgångar och svårigheter är inget tecken på att man är mindervärdig kristen eller övergiven av Gud. Det kristna livet är ett liv under korset. Gud har aldrig lovat att vi skall slippa lidanden och kors av olika slag. Ofta är det så, att i stället för att ta bort korset som plågar – och som vi ber att få slippa – ger oss Gud den större gåvan: kraften att bära och gå igenom. Att kunna ”gå genom eld” (Jes. 43:2) och inte ta skada i sitt andliga liv, utan tvärtom luttras till större likhet med Kristus är ett stort under och ett härligt bönesvar.

Denna sida av det kristna livet, som ofta beskrivs i Bibeln, har svärmarna och helanderörelserna litet eller inget utrymme för i sin förkunnelse. Deras bön är djupast sett: ”Ske vår vilja!”

Men den kristna bönen ber alltid som Jesus själv i Getsemane: ”Ske icke min vilja, utan din” (Luk. 22:42).

7. Den kristna bönen verkar stora ting

Det är Guds vilja att vi skall bedja. Han vet vad vi behöver långt innan vi ber, och han hade kunnat ge allt utan bön. Men nu är det hans behag att röras av sin kyrkas böner och genom dem uträtta stora ting.

Därför får vi aldrig förakta vår bön och tro att den är verkningslös. Näst efter Ordets predikan och sakramentens förvaltning är bönen kyrkans viktigaste uppgift.

Med bönen får vi kristna vara med och påverka stora, betydelsefulla ting här i tiden, både på det andliga och världsliga området. Guds Ande drar oss genom bönen in i Guds, den Högstes, verk.

Hans angelägnaste verk läggs fram för oss i de första bönerna i Fader vår om namnets och rikets framgång. Fast Guds Ord och evangelium om frälsning för människorna har sådan kraft i sig självt, så skall vi likväl bedja om dessa ting och särskilt bedja för predikoämbetet. Paulus kände sin svaghet och uppmanade därför de heliga: ”Bed ock för mig, att min mun må upplåtas och att det jag skall tala må bli mig givet, så att jag frimodigt kungör evangeliets hemlighet” (Ef. 6:19). Den förbönen behöver alla präster.

Så sysslar den kristna bönen mycket med Ordet, läran och de den rätta förkunnelsen. Bönen är ett mäktigt vapen i kampen mot Satan och all villfarelse. Vi skall alltid komma ihåg, att en bön för Guds sak samtidigt är en bön mot Guds fiender, att deras onda anslag skall gå under. Det är därför Satan alltid fruktar sanna bedjare och på olika sätt försöker hindra deras böner.

I detta sammanhang bör det också påpekas, att Skriften förbjuder oss att bedja tillsammans med villolärare och dem som står i gemenskap med dem. Ty kyrkans bön i gudstjänsten är ett uttryck för läran, en form av offentlig bekännelse eller förkunnelse. Att bedja i förening med falsk lära, är att sanktionera sådant som är till människors fördärv. Det är inte en bön i Jesu namn, utan i den falska

ekumenikens namn. Vi skall förvisso bedja för alla villfarande, att de må vända om, men icke bedja med dem.

Med bönen får vi också gripa in i det världsliga området och ropa till Gud för hem, samhälle, länder och folk. Sådan bön är uttryckligen föreskriven i Skriften. Vi skall ”bedja, åkalla, anropa och tacka Gud för alla människor, för konungar och all överhet, så att vi kan föra ett lugnt och stilla liv”, säger aposteln (2 Tim. 2:2).

Så finns det oändligt mycket att bedja om. Gud vill uträtta stora ting genom våra enkla böner. Det är ofattbart hur Gud, den Allvetande och Allsmäktige som styr allt efter sin vilja, kan ha användning för våra böner. Men det skall vi inte grubbla på, ty han har befallt oss att bedja. Det är nog.

Hur stora ting Gud har gjort och ännu gör som en följd av sin kyrkas böner är många gånger fördolt för oss. Men på den yttersta dagen skall det uppenbaras hur mycket ont som har blivit förhindrat genom bön och hur mycket gott som har verkats. Och då kommer vi häpna över hur underbart Gud har uppehållit världen genom sin kyrka och hennes böner.

Så låt oss tacka Gud för bönens gåva och flitigt bruka den i förvisning om att den är en helig, gudomlig handling som verkar stora ting.

S Bergman

[^]

